

Olli Mäenpää
18.5.2021

Perustuslakivaliokunnalle

Hallituksen esitys hyvinvointialueiden perustamista ja sosiaali- ja terveydenhuollon sekä pelastustoimen järjestämisen uudistusta koskevaksi lainsäädännöksi sekä Euroopan paikallisen itsehallinnon peruskirjan 12 ja 13 artiklan mukaisen ilmoituksen antamiseksi (HE 241/2020 vp)

Helsingin kaupunkiin kohdistuva valtion ohjaustoimivalta suhteessa kunnallisen itsehallinnon suojaan

Valtion ohjaustoimivallan laajuus ja puitteet kunnallisen itsehallinnon kannalta

Perustuslain 121 §:n mukaan Suomi jakaantuu kuntiin, joiden hallinnon tulee perustua kansalaisten itsehallintoon. Säännös pohjautuu perustuslakivaliokunnan jo hallitusmuodon voimassa ollessa vakiintuneeseen käytäntöön, jonka mukaan perustuslainvoimaisesti suojattu kunnallinen itsehallinto merkitsee kuntalaisille kuuluvaa oikeutta päättää kuntansa hallinnosta ja taloudesta (HE 1/1998 vp, s. 175). Tavallisella lailla ei voida puuttua itsehallinnon keskeisiin ominaispiirteisiin tavalla, joka asiallisesti ottaen tekisi itsehallinnon merkityksettömäksi (ks. esim. PeVL 49/2016 vp, s. 6; PeVL 46/2010 vp, s. 3, PeVL 37/2006 vp, s. 5, PeVL 22/2006 vp, s. 2 ja PeVL 65/2002 vp, s. 2-3).

Kuntien hallinnon tulee perustuslain 121 §:n 1 momentin mukaan ”perustua kunnan asukkaiden itsehallintoon”. Säännöksen tarkoituksena on kunnallisen demokratian (asukkaiden itsehallinto) lisäksi suojata myös kuntien itsehallinnollista asemaa osana julkista hallintoa. Perustuslain takaama kunnallinen itsehallinto edellyttää kunnan hallinnollista riippumattomuutta ja erillisyyttä erityisesti valtionhallinnosta. Riippumattomuuden keskeisiä elementtejä ovat kuntien itsenäinen oikeusasema, itsenäinen päätösvalta ja vastuu omista päätöksistään sekä itsenäisyys valtion viranomaisten yksityiskohtaisesta ohjauksesta ja valvonnasta.

Kunnilla on itsenäinen päätösvalta, jota käyttää kuntalain 14 §:n 1 momentin mukaan asukkaiden valitsema valtuusto. Itsehallintoon perustuva kunnan itsenäisyys tulee esiin erityisesti suhteessa valtioon. Valtion viranomaiset eivät voi yksittäistapauksessa puuttua kunnan päätösvalan käyttöön. Kunnan päätöksiä ei myöskään voida edellyttää alistettavaksi valtion viranomaisen vahvistettavaksi.

Kuntia ei niiden itsehallinnollisen aseman vuoksi voida ohjata ja valvoa valtionhallinnon hierarkkisten ohjaus- ja valvontasuhteiden puitteissa. Kunnat eivät kuulu valtion hallintoon, eivätkä ne ole valtion viranomaisten alaisia. Tämä merkitsee, että valtion viranomaisilla ei ole yleistä, pelkkään hallinnolliseen alaisuusasemaan toimivaltaa antaa kunnille niitä sitovia hallinnollisia määräyksiä (PeVL 13/2009 vp ja PeVL 74/2002 vp). Kuntiin ei myöskään voida kohdistaa hallintokoneiston sisäistä, pelkästään hallinnolliseen hierarkiaan tai oletettuun alaisuussuhteeseen perustuvaa ohjausta ja valvontaa.

Valtion viranomainen voi kuitenkin täsmällisen ja rajatun laintasaisen toimivaltasäännöksen nojalla kohdistaa kuntiin niitä velvoittavia yleisiä määräyksiä. Tällainen sitova määräysvalta on kuitenkin mahdollinen vain, jos siihen on erityisiä ja painavia perusteita, jotka liittyvät esimerkiksi perusoikeuksien turvaamiseen tai EU-oikeudellisten velvoitteiden toteuttamiseen. Toisaalta myös kuntiin kohdistuvaa teknisluonteista ohjausta on pidetty mahdollisena.

Arvioidessaan valtion viranomaisen määräys- ja ohjaustoimivallan perusteita perustuslakivaliokunta on pitänyt mahdollisena määritellä lailla esimerkiksi kuntien tietojärjestelmien yhteensovittamisen ohjaustoimivaltaa valtiovaraministeriölle sillä perusteella, että kunnat tuottavat valtaosan erilaisista hyvinvointipalveluista, kuten sosiaali- ja terveydenhuollon palveluista sekä perusopetukseen kuuluvista palveluista. Valiokunnan mielestä on tärkeää, että kuntien keskinäinen tai kuntien ja valtion viranomaisten välinen yhteistyö voidaan tällaisissa asioissa toteuttaa ilman tarpeettomia teknisiä esteitä. Tällöin valtion viranomaisen ohjaustoimivallan voidaan katsoa perustuslain 22 §:ssä edellytetyllä tavalla edistävän esimerkiksi perustuslain 19 §:ssä taattujen sosiaalisten oikeuksien sekä perustuslain 16 §:n 1 momentin mukaisten sivistyksellisten oikeuksien toteutumista. Tällainen kuntiin kohdistuva ohjaus on kuitenkin perustuslain 121 §:n 1 momenttiin kiinnittyvistä syistä mahdollista vain, jos se rajataan laissa pelkästään kuntien lakisääteisten tehtävien hoitamiseen (PeVL 46/2010 vp).

Perustuslakivaliokunta on toisaalta pitänyt valtion viranomaisen määräystoimivaltaa arvioidessaan mahdollisena sitä, että valtioneuvosto määrää kunnallisen itsehallinnon estämättä samaan pelastustoimen alueeseen kuuluvien kuntien yhteistoiminnan ehdoista, jos nämä eivät pääse lain mukaisessa määräajassa sopimukseen yhteistoiminnan järjestämisestä (PeVL 32/2001 vp, s. 2–3). Tällaisen määräyksen perusteena on myös perusoikeutena turvattu oikeus henkilökohtaiseen turvallisuuteen.

Myös Euroopan paikallisen itsehallinnon peruskirjan 8 artikla määrittelee paikallisviranomaisten toiminnan hallinnollista valvontaa. Tällainen kuntiin kohdistuva valvonta voi yleensä kohdistua vain niiden toiminnan laillisuuteen. Ylemmät viranomaiset saavat kuitenkin valvoa myös kuntien niiden tehtävien tarkoituksenmukaisuutta, jotka on siirretty paikallisviranomaisille. Tällaisilla delegoiduilla tehtävillä peruskirjassa tarkoitetaan myös kunnille lailla määriteltäviä tehtäviä.

Helsingin kaupungin sosiaali- ja terveyspalveluihin kohdistuva valtion ohjaustoimivalta

Voimassa oleva lainsäädäntö

Sosiaali- ja terveydenhuoltoa järjestettäessä ja tuotettaessa olisi järjestämislakiehdotuksen 3 §:n 1 momentin mukaan noudatettava lisäksi, mitä sosiaali- ja terveydenhuollon yleis- ja erityislainsäädännössä sekä asiakkaan asemasta ja oikeuksista muualla lainsäädännössä säädetään. Helsingin kaupungin lakisääteiset sosiaali- ja terveydenhuollon tehtävät määräytyisivät siis edelleen sisällöllisesti pääosin voimassa olevan lainsäädännön mukaan.

Helsingin kaupungissa tulevat siten edelleen sovellettavaksi sosiaali- ja terveyspalveluja määrittelevä erityislainsäädäntö: sosiaalihuoltolaki, vuoden 1982 sosiaalihuoltolaki, terveydenhuoltolaki, elatustukilaki, laki ehkäisevän päihdetyön järjestämisestä, vanhuspalvelulaki, kehitysvammalaki, laki kuntouttavasta työtoiminnasta, laki omaishoidon tuesta, laki sosiaalisesta luototuksesta, laki toimeentulotuesta, vammaispalvelulaki, lastensuojelulaki, lääkelain 7 luku, mielenterveyslaki, perhehoitolaki, päihdehuoltolaki, tartuntatautilaki, oppilas- ja opiskelijahuoltolaki, työterveyshuoltolaki, laki lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta, adoptiolaki, laki lapsen elatuksesta ja isyyslaki (ks. HE s. 650). Sovellettavaksi tulee edelleen myös sosiaali- ja terveyspalveluja määrittelevä erityislainsäädäntö, kuten asiakaslaki ja potilaslaki.

Tämä laajahko ja yksityiskohtainen voimassa oleva lainsäädäntö määrittelee edelleen myös perusteet Helsingin kaupunkiin näiden palvelujen järjestämisessä ja tuottamisessa kohdistuvalle valtion ohjaukselle. Voimassa olevan lainsäädännön määrittelemän ja mukaisen valtion ohjauksen voidaan lähtökohtaisesti arvioida mukautuvan kunnallisen itsehallinnon puitteisiin siltä osin kuin se kohdistuu Helsingin kaupunkiin.

Hyvinvointialuelakiehdotus

Helsingin kaupungin järjestäessä sosiaali- ja terveydenhuollon palveluja siihen sovellettaisiin kuntalain sijasta eräitä hyvinvointialuelakiehdotuksen säännöksiä. Nämä säännökset määrittävät Uusimaa-lakiehdotuksen 17 §:ssä. Näistä 17 §:ssä mainituista säännöksistä on valtion ohjauksen kannalta merkitystä lähinnä hyvinvointilakiehdotuksen 11-12 §:ssä ja 16 §:ssä säädetyllä.

Helsingin kaupungin järjestäessä sosiaali- ja terveydenhuollon palveluja kaupungin toiminnan *seurantaan ja laillisuusvalvontaan* sovellettaisiin hyvinvointialuelakiehdotuksen 11 §:ää, jonka nojalla valtiovarainministeriö seuraisi yleisesti Helsingin kaupungin toimintaa ja taloutta sekä huolehtisi, että kaupungin itsehallinto otetaan huomioon sitä koskevan lainsäädännön valmistelussa. Aluehallintovirasto voisi lisäksi kantelun johdosta tutkia, onko Helsingin kaupunki toiminut voimassa olevien lakien mukaan. Sääntely vastaa sisällöltään ja sanamuodoltaan kuntalain 10 §:ää.

Helsingin kaupungin rahoituksen riittävyttä ja *rahoitusperiaatteen toteutumista* arvioitaisiin hyvinvointialuelakiehdotuksen 12 §:n mukaan julkisen talouden suunnitelmassa, joka ohjaa ministeriöitä niiden valmistellessa hyvinvointialuetta koskevaa lainsäädäntöä ja ohjausta. Sääntely ei sellaisenaan perustaisi valtion viranomaisille ohjaustoimivaltaa suhteessa Helsingin kaupunkiin. Se vastaa osittain kuntatalousohjelmaa määrittelevää kuntalain 12 §:ää. Helsingin kaupungin rahoituksen riittävyyden arviointi toteuttaa osaltaan perustuslakivaliokunnan korostamaa lähtökohtaa, jonka mukaan rahoitusperiaatteen arvioinnin on oltava selkeästi lakisääteistä (PeVL 34/2013 vp, s. 2, PeVL 63/2014 vp).

Investointisuunnitelmaa määrittelevän hyvinvointialuelakiehdotuksen 16 §:n mukaan myös Helsingin kaupungin olisi vuosittain laadittava sosiaali- ja terveydenhuollon investointisuunnitelma, jonka hyväksymismenettelystä säädettäisiin järjestämislakiehdotuksen 25 ja 26 §:ssä. Tämä STM:n hyväksymistä edellyttävä menettely ei kuitenkaan järjestämislakiehdotuksen 1 §:n 3 momentin mukaan koskisi Helsingin kaupunkia. Ministeriön hyväksymismenettelyllä ei siten olisi investointisuunnitelman osalta olisi ohjaavaa vaikutusta Helsingin kaupunkiin.

Järjestämislakiehdotus

Järjestämislakiehdotuksen 1 §:n 3 momentin mukaan lain säännöksiä sovellettaisiin Helsingin kaupunkiin siltä osin kuin se järjestää Uudenmaan erityisratkaisua koskevan lakiehdotuksen mukaisesti sosiaali- ja terveydenhuoltoa eli lakisääteisiä sosiaalihuollon ja terveydenhuollon tehtäviä ja palveluja. Helsingin kaupunkiin ei kuitenkaan sovellettaisi järjestämislakiehdotuksen 7 §, 25 §:n 2 momentti ja 26 §:n 1 momenttia.

Järjestämislakiehdotuksen 4 luku sääntelee ohjausta, suunnittelua ja kehittämistä. Valtion ohjauksen kannalta keskeisenä perussäännöksenä voidaan pitää ehdotuksen 21 §:ää:

”Sosiaali- ja terveydenhuollon yleinen ohjaus, suunnittelu, kehittäminen ja valvonta kuuluvat sosiaali- ja terveysministeriölle. Sosiaali- ja terveysministeriö vastaa valtakunnallisesta sosiaali- ja terveystaloudesta, sosiaali- ja terveydenhuollon valtakunnallisten tavoitteiden valmistelusta ja niiden huomiointamisesta hyvinvointialueiden toiminnan ohjauksessa.”

Yleistä ohjaustoimivaltaa määrittelevä järjestämislakiehdotuksen 21 § on sisällöltään tavanomainen. Lähes vastaavanlainen sääntely sisältyy vuoden 1982 sosiaalihuoltolain 3 §:ään, kansanterveyslain 2 §:ään ja erikoissairaanhoidon lain 5 §:ään. Myöskään järjestämislakiehdotuksen 21 § ei perustaisi sosiaali- ja terveysministeriölle toimivaltaa antaa Helsingin kaupungille sitovia määräyksiä. Ministeriöllä ei olisi tämän ohjaustoimivaltansa puitteissa muutenkaan toimivaltaa puuttua Helsingin kaupungin itsehallintoon kuuluvaan harkintavaltaan järjestää sosiaali- ja terveyspalvelut.

Valtakunnallisten tavoitteiden asettaminen sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämiselle kuuluisi järjestämislakiehdotuksen 22 §:n mukaan valtioneuvoston toimivaltaan. STM arvioi ja seuraa vuosittain niiden toteutumista, ja tavoitteita on tarvittaessa muutettava. Valtakunnalliset tavoitteet eivät kuitenkaan olisi Helsingin kaupunkia velvoittavia. Valtakunnallisten tavoitteiden määrittelyä tukisi STM:n vuosittain laatima selvitys. Säännöksen määrittelemä tavoiteohjaus ei ehdotetulla tavalla määriteltynä puuttuisi ongelmallisella tavalla Helsingin kaupungin itsehallinnolliseen päätösvaltaan.

Strategista ohjausta määrittelevän järjestämislakiehdotuksen 24 §:n mukaan ohjausta annettaisiin Helsingin kaupungin ja sosiaali- ja terveysministeriön välisissä neuvotteluissa, joihin myös valtiovarainministeriö osallistuisi. Ne voisivat antaa kaupungille toimenpidesuosituksia, jotka koskevat sote-palvelujen järjestämistä. Neuvotteluissa käsiteltäisiin myös strategisten tavoitteiden toteutumista. Perustelujen (s. 725) mukaan strategisen ohjauksen lähtökohtana olisi sujuvan ja toiminnallisesti ongelmattoman, vuoropuheluun perustuvan ohjausmallin muodostuminen siten, että toimintaa voitaisiin kehittää yhteisymmärryksessä ja eri hyvinvointialueiden kanssa saatuja kokemuksia hyödyntäen. Strateginen ohjaus muodostuu siten väljäksi, vuorovaikutukseen perustuvaksi ja suositusluonteiseksi, minkä voidaan arvioida osaltaan lähinnä tukevan Helsingin kaupungin itsenäistä päätöksentekoa.

Helsingin kaupungilla olisi velvollisuus laatia hyvinvointialuetta koskevan lakiehdotuksen 16 §:ssä tarkoitettu *investointisuunnitelma*. Kaupungin laatima investointisuunnitelma ei kuitenkaan edellytä sosiaali- ja terveysministeriön hyväksymistä. Tämä johtuu siitä, että järjestämislakiehdotuksen 1 §:n 3 momentin mukaan lain 25 §:n 2 ja 26 §:n 1 momenttia ei sovelleta Helsingin kaupunkiin. Investointisuunnitelman oikeusvaikutukset näyttäisivät siten jäävän kaupungin itsenäiseen harkintavaltaan, eikä se olisi valtion ohjauksen väline.

Arviointimenettelyn käynnistäminen edellyttäisi järjestämislakiehdotuksen 27 §:n mukaan sitä, että Helsingin kaupungin kyky järjestää sosiaali- ja terveydenhuolto on ilmeisesti vaarantunut muuten kuin tilapäisesti. Arviointimenettelyn seurauksena voisi olla lähinnä 28 §:n mukainen lisärahoituksen myöntäminen. Arviointimenettelyllä ei siten puututtaisi ongelmallisella tavalla Helsingin kaupungin lakisääteisten sote-palvelun järjestämiseen ja toteuttamiseen.

Viranomaisvalvonnan perusteet määrittelevä järjestämislakiehdotuksen 42 § määritteli sosiaali- ja terveysministeriölle ja aluehallintovirastolle yleisen ohjaus- ja valvontatehtävän. Valviralla olisi myös Helsingin kaupungin järjestämisvastuulle kuuluvien palvelujen lainmukaisuuden valvonta- ja ohjaustehtävä. Valvontaviranomaiselle olisi 43 §:n 2 momentin mukaan toimivalta ryhtyä niihin toimenpiteisiin, joihin se asiakas- ja potilasturvallisuuden varmistamisen tai lain noudattamisen kannalta katsoo olevan aihetta. Valvontaviranomaisella olisi 46 §:n mukaan myös tarkastusoikeus. Sääntely vastaa voimassa olevaan lainsäädäntöön sisältyviä toiminnan lainmukaisuuteen kohdistuvia valvonnallisia toimivaltuuksia.

Hallinnollisella ohjauksella tarkoitettaisiin lakiehdotuksen 47 §:n mukaan laillisuusvalvonnan seuraamuksia. Säännös oikeuttaisi valvontaviranomaisen kiinnittämään Helsingin kaupungin huomiota toiminnan asianmukaiseen järjestämiseen ja hyvän hallinnon vaatimuksiin. Lainvastaisen toiminnan johdosta valvontaviranomainen voisi lakiehdotuksen 48 §:n nojalla myös antaa kaupunkia velvoittavia määräyksiä ja määrätä uhkasakon.

Valtion viranomaisen hallinnollista ohjausta ja hallinnollisia seuraamuksia koskeva sääntely järjestämislakiehdotuksessa vastaa tältä osin sisällöltään voimassa olevaan lainsäädäntöön sisältyvää toimivaltasääntelyä tilanteessa, jossa kunta laiminlyö sille laissa sille säädetyn tehtävän toteuttamisen tai toimii sen toteuttamisessa lainvastaisesti. Hallinnollista ohjausta koskeva sääntely lakiehdotuksen 47 §:ssä vastaa sisällöltään muun muassa kansanterveyslakiin, erikoissairaanhoidolakiin ja sosiaalihuoltolakiin nykyisin sisältyviä säännöksiä. Kun otetaan huomioon, että kunnallinen itsehallinto ei suojaa kunnan lainvastaista menettelyä, tällainen valtion viranomaisen kunnan lainvastaaseen toimintaan puuttuva määräysvalta ei myöskään tässä yhteydessä muodostu ongelmalliseksi kunnallisen itsehallinnon kannalta.

Uudenmaan erityisratkaisua koskeva lakiehdotus

Helsingin kaupungin sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisvastuusta samoin kuin hallinnon ja talouden järjestämisestä sosiaali- ja terveyshuollossa säädettäisiin Uudenmaan erityisratkaisua koskevassa 5. lakiehdotuksessa. Lakiehdotukseen ei sisälly suoranaisia valtion ohjauksen toimivaltaperusteita määritteleviä säännöksiä.

Rahoituslakiehdotus

Rahoituslakiehdotusta sovellettaisiin myös Helsingin kaupungin järjestämisvastuulle kuuluvien sosiaali- ja terveyspalvelutehtävien rahoitukseen. Kaupungilla olisi rahoituslakiehdotuksen 4 §:n 1 momentin mukaan oikeus päättää itsenäisesti saamansa valtion yleiskatteellisen rahoituksen kohdentamisesta sosiaali- ja terveyspalvelun tehtäviensä hoitamiseen. Tähän Helsingin kaupungin itsehallinnon kannalta keskeisen päätösvallan käyttämiseen ei kohdistuisi valtion hallinnollista ohjausta.

Lakiehdotuksen 11 §:n mukaan säännöksessä tarkoitettua lisärahoitusta koskevaan päätökseen voitaisiin sosiaali- ja terveyspalvelujen turvaamiseksi ottaa palvelujen vaikuttavuutta, laatua, määrää tai järjestämisen tehokkuutta koskevia ehtoja. Tällaisilla ehdoilla voi olla ohjaavaa vaikutusta. Lisärahoituksen tarkoituksena on, että rahoituksen riittämätön taso ei vaarantaisi perustuslain 19 §:n 3 momentissa tarkoitettujen riittävien sosiaali- ja terveyspalvelujen tai perustuslain 7, 15 ja 20 §:ssä tarkoitettuihin perusoikeuksiin liittyvien pelastustoimen palvelujen järjestämistä. Ehtojen määrittelyllä on siten kiinteä yhteys perusoikeuksien turvaamisvelvollisuuteen.

Helsingin kaupungin kohdistuvan valtion ohjaustoimivallan arviointi

Hallituksen esitykseen sisältyvien eri lakiehdotusten valtion ohjausta määrittelevä sääntely on merkityksellistä Helsingin kaupungille kuuluvan kunnallisen itsehallinnon suojan kannalta. Selvyyden vuoksi on paikallaan todeta, että valtion ohjauksen merkitystä Helsingin kaupungin kannalta on arvioitava perustuslain 121 §:n 1-3 momentissa säädetyn kunnallisen itsehallinnon perustuslainsuojan kannalta. Siltä osin kuin valtion ohjaus kohdistuisi hyvinvointialueisiin, sen arviointi perustuu sen sijaan perustuslain 121 §:n 4 momenttiin, joka koskee itsehallintoa kuntia suuremmilla hallintoalueilla.

Helsingin kaupunkiin kohdistuvaa ohjaustoimivaltaa määrittelevä sääntely on pääosin luonteeltaan verraten yleisluonteista, ohjaavaa, strategista, neuvottelevaa ja suosittelevaa. Ohjaustoimivalta on määritelty riittävän täsmällisesti. Sillä pyritään turvaamaan perustuslain 19 §:n 3 momentissa edellytetyllä tavalla riittävien sosiaali- ja terveyspalvelujen saatavuus. Valtion ohjauksen kohteena ovat vain Helsingin kaupungin lakisääteiset tehtävät.

Lakiehdotusten mukainen valtion ohjaustoimivalta ei ole Helsingin kaupungin harkintavaltaa olennaisesti rajoittavaa, eikä se perusta toimivaltaa kaupungin päätöksentekoa sitovien määräysten antamiseen. Valtion ohjaustoimivalta ei myöskään oikeuta puuttumaan Helsingin kaupungin toimintaan, palvelutuotannon järjestämiseen tai muuhun sosiaali- ja terveyspalveluja koskevan päätösvallan itsenäiseen käyttöön.

Poikkeuksena ovat kuitenkin tilanteet, joissa sosiaali- tai terveydenhuollon järjestämisessä tai toteuttamisessa Helsingin kaupungin toiminnassa havaitaan asiakas- tai potilasturvallisuutta vaarantavia puutteita tai muita epäkohtia taikka kaupungin toiminta on muutoin järjestämislain tai muun sosiaali- tai terveydenhuoltoa koskevan lain vastaista. Tällaisessa lainvastaisessa tilanteessa valvontaviranomaisella olisi järjestämislakiehdotuksen 48 §:n mukaan toimivalta antaa kaupungille sitova määräys puutteiden korjaamisesta tai epäkohtien poistamisesta. Laillisuusvalvontaan liittyvä määräystoimivalta pyrkii lainmukaisen tilanteen palauttamiseen, eikä sitä voida pitää Helsingin kaupungin itsehallintoa loukkaavana. Samoin on perusteltua arvioida rahoituslakiehdotuksen 11 §:n mukaiseen lisärahoitukseen liitettäviä, perusoikeuksien toteutumista turvaavia ehtoja.

Esitetyt näkökohdat huomioon ottaen voidaan lakiehdotuksia koskevana yhteenvedona todeta, että niiden mukaan Helsingin kaupungin lakisääteisiin sosiaali- ja terveyspalvelun tehtäviin kohdistuva valtion ohjaustoimivalta pysyisi pääosin ennallaan. Valtion ohjausta määrittelevä sääntely ei merkitse sellaista puuttumista Helsingin kaupungin itsehallinnon ominaispiirteisiin, että se olisi ristiriidassa perustuslain kanssa.